

ROSER BOFILL

ANTONI PLADEVALL

La Roser Bofill va ser bàsicament una dona inquieta, que cercava arreu el sentit o el missatge de tot el que l'envoltava, però que sempre es mostrà filla i enamorada del Montseny, encara que hagués nascut a Barcelona, ciutat on tenia la seva residència i va desplegar la major part de les seves activitats i tasques professionals.

La seva mort, ocorreguda el 19 d'octubre de l'any passat, fou sentida i comentada en la premsa general i sobretot en les publicacions *Foc Nou*, *El Ciervo* i també a la revista valenciana *Saó*, en les que ella havia col·laborat assíduament i en les dues primeres hi havia tingut tasques de direcció.

Molts dels seus escrits, alguns d'ocasió o fills de les circumstàncies del moment, es troben aplegats en quatre llibres seus, *Creo ayuda mi poca fe*, *El dia d'avui*, *Boira baixa* i *Quedate con nosotros*. En tots ells traspua la seva gran fe, no exempta dels dubtes i vacil·lacions que li proporcionava cada dia la vida i les situacions concretes del seu entorn o sobre esdeveniments més generals, molt en consonància amb els articles dels seu marit, en Llorenç Gomis, a *La Vanguardia*. La seva producció era, però, bàsicament religiosa i d'anàlisi crític del seu entorn, vivia i escrivia de manera planera, sovint crítica, sobretot sota l'òptica d'un cristianisme obert i que no sempre veia que estigués a l'altura d'un món canviant. Volia diàleg i obertura, d'acord amb l'esperit del Vaticà II, enfront de corrents i fins disposicions jeràrquiques que creia tancades o porugues.

Sempre actuava d'acord amb els principis cristians, però no sempre d'acord amb els que volien monopolitzar el pensament i la llibertat que dóna la fe.

Però el nostre intent no és aquí el de fer cap estudi ni judici de la seva actuació com a escriptora o pensadora, cosa que s'ha fet més extensament de manera favorable o més raonada en altres publicacions, algunes també de manera desfavorable en alguns cercles del carquisme, que desgraciadament no falten a casa nostra. El nostre intent és només el d'evocar els trets essencials de la seva vida, com a filla d'un llinatge montsenyenc, com a resident bona part de la seva vida a Viladrau i com a sòcia activa dels Amics del Montseny, entitat que arribà a presidir. Roser fou barcelonina per naixença i raons de feina, però montsenyenca d'arrels i d'esperit.

Roser Bofill Portabella.

Filla de Santiago Bofill i Pasqual i de Mercè Portabella i Buxeus, va néixer a Barcelona el 25 de gener de 1931. El seu pare era de professió metge dentista i com a cap del llinatge, hereu dels masos Noguer i Martí, envoltats d'una finca o notable porció de terres, amb feixes de conreu i sobretot de bosc, que s'estén pel peu de la vessant nord del Matagalls, a la part de llevant del terme de Viladrau. Els Bofill són una vella nissaga del Montseny, com s'exposa en l'obra *Dels Bofill de Viladrau*, que varen fer conjuntament la Roser i el seu parent Eugeni Bofill.

El pare de la Roser, -tema sobre el que ella mai me n'havia volgut explicar gran cosa- era el tercer marquès de Pascual, ara de Pascual Bofill, títol pontifici concedit l'any 1905 pel papa sant Pius V al seu rebesavi Manuel Mª Pasqual i de Bofarull, per la seva ajuda decidida a diferents obres eclesiàstiques, sobretot als salesians que en aquells moments arrelaven a Barcelona.

La Roser va fer els seus estudis al col·legi de Jesús Maria i després a l'Institut Catòlic d'Estudis Socials, més tard, a instàncies del que aviat seria el seu marit Llorenç Gomis, els completà amb la carrera de periodisme a l'Escola de Periodisme de l'Església del CIC. L'any 1956 entrà a la redacció de la revista *El Ciervo*, creada el 1951 per un grup de joves cristians, poc conformes amb l'estancament religiós i social imposat pel nacional catolicisme de l'etapa de